

Θέμα: Κοινωνικά προβλήματα

«Η ανεργία είναι συναίσθημα». Μια 26χρονη πτυχιούχος Ψυχολογίας μιλά για την «πιο μαύρη περίοδο της ζωής» της

Πτυχές των αδιεξόδων που βιώνουν οι νέοι που ζουν στην Ελλάδα και παρά τις σπουδές τους αδυνατούν να βρουν δουλειά, φωτίζει με τα λόγια της μια 26χρονη κοπέλα από το Ηράκλειο, πτυχιούχος Ψυχολογίας που όπως δηλώνει στην συνέντευξή της στη «Νέα Κρήτη» και στη δημοσιογράφο Αγγέλα Δουλγεράκη:

«Ζω στη μαύρη περίοδο της ζωής μου... Νιώθω άχρηστη. Το πτυχίο μου δε μου δίνει δουλειά... Κάποιοι θεωρούν ενίοτε ότι είμαι ίσως "ολίγον" τεμπέλα... Κοιτάζω κάθε πρωί το ταβάνι αντί να πάω στη δουλειά... Ο προγραμματισμός της ζωής μου δεν ξεπερνά το σήμερα... Μόνη ανάσα εκείνο το άγγιγμα του πατέρα μου στον ώμο, το ζεστό του βλέμμα και η καλή του κουβέντα... Εξοργίζομαι με την κοροϊδία και την Πολιτεία...».

Ακολουθεί το πλήρες κείμενο της συνέντευξης:

Η συνέντευξη με ένα νέο μορφωμένο και κατασταλαγμένο κορίτσι σε συγκλονίζει. Ο λόγος της σταθερός. Το βλέμμα και η σκέψη καθάρια. Ξέρει τι της γίνεται. Πτυχιούχος Ψυχολογίας στην αναμονή για την αναγνώριση του πτυχίου της εδώ και μήνες, ξεσκονίζει καθημερινά τα φτερά της και περιμένει...

Μόνο που η αναμονή κρατά υπερβολικά πολύ και οι διαμαρτυρίες στην αίθουσα αναμονής - δεν είναι μόνη - φουντώνουν. Παρήγορος μόνο ο λόγος του πατέρα της, που με το άγγιγμά του της δίνει ανάσα.

«Λειτουργεί καταλυτικά όταν το ζεστό του βλέμμα πέφτει πάνω μου. Οι γονείς μου με μεγάλωσαν με την ελπίδα η ζωή μου να είναι γεμάτη συναίσθημα κι εικόνες. Να γνωρίζω την ευθύνη απέναντι στον εαυτό μου και στους άλλους. Μου έμαθαν να ονειρεύομαι, να κυνηγάω το εφικτό, να εργάζομαι... μόνο που σήμερα δεν μπορώ να ονειρευτώ και να προγραμματίσω ούτε το τώρα ούτε το αύριο της ζωής μου, αλλά και της κοινής ζωής μας με το σύντροφό μου...».

Ζητώ να τραβήξω μια φωτογραφία. Αρνείται. Το πρόσωπό της ή ο σωματότυπός της δε θέλει να φαίνονται. Ούτε καν τα μακριά μαλλιά της. «Αρκεί το χέρι μου», σημειώνει. «Είμαι μακροχρόνια άνεργη. Κάποιοι σχολιάζουν ότι είμαι "ψιλοτεμπέλα"... άλλοι προχωρούν περισσότερο, με αποκαλούν κι "άχρηστη"... Θα είναι σαν να τους προκαλώ».

Τη ρωτώ πώς εξηγεί κι αν δικαιολογεί μια τέτοια συμπεριφορά κι από πότε η ανεργία παίρνει τέτοιου είδους χαρακτηριστικά. «Η ανεργία δεν είναι μόνο μια μαύρη περίοδος στον εργασιακό σου βίο, είναι και συναίσθημα», απαντά. «Οι πόρτες που κλείνουν, τα πτυχία που κρύβεις μη και τρομάξεις τον "αυριανό" ενδεχομένως εργοδότη σου, οι ώρες που ζητούν να δουλέψεις, τα μισθολογικά παζάρια κι οι ψυχολογικοί εκβιασμοί σε κάνουν να νιώθεις ντροπή. Νιώθεις σαν να είσαι ένα τίποτα, άχρηστος. Όταν λες στον περίγυρο σου συνεχώς "δε βρήκα ακόμα δουλειά", "δίνουν ελάχιστα", "θα είναι περισσότερη η βενζίνη μου", "δεν μπορώ να κάνω αυτή τη δουλειά", σε ρωτούν ευθέως ή σχολιάζουν ότι σκέφτεσαι με "πολυτέλεια"...

Την ανεργία δεν τη ζεις μόνο στο πορτοφόλι σου, τη ζεις στο μυαλό σου, στην ψυχή σου, στην καρδιά σου»...

Άνεργη πτυχιούχος, η Χ.Μ.Γ. ζει με τον αρραβωνιαστικό της σε μια από τις γωνιές του Ηρακλείου. Μιλιά ξένες γλώσσες, έχει το χάρισμα της επικοινωνίας έμφυτο, αλλά μένει σπίτι, καθώς η ανεύρεση εργασίας της προκύπτει ως πολύπλοκη εξίσωση. Τα όνειρά της περιορίζονται μόνο στο σήμερα - ξέχασε στα 26 χρόνια της να προγραμματίζει το αύριο και να εκδηλώνει επιθυμίες απλές όπως κάθε κοπέλα.

Εργάτης στο μεροκάματο της οικοδομής, όχι σε καθημερινή βάση, και ο σύντροφός της. Οι ανάγκες ενός σπιτιού μεγάλες για τις πλάτες τους. Τα χρήματα μετρημένα και οι τιμές των αγαθών για τον προϋπολογισμό τους υψηλές.

«Ακούω κάθε πρωί τους ήχους της γειτονιάς μου. Οι πρώτες καλημέρες, τα παιδιά στο σχολείο, πολλοί στις δουλειές τους... ο αρραβωνιαστικός μου στη δουλειά κι εγώ να κοιτάζω το ταβάνι... Σε καθηλώνει η ίδια απορία κάθε πρωί για το τι θα κάνεις, πού θα πας, με τι δημιουργικό θα καταπιαστείς... Απάντηση καμία. Το κουράγιο σε εγκαταλείπει, όση αυτοπεποίθηση κι αν διαθέτεις».

Ψυχοφθόρες μέρες

Στο "χτύπημα" κάθε φορά του τηλεφώνου η Χ.Μ.Γ. νιώθει την αδρεναλίνη να ανεβαίνει. Μπορεί σε μία από τις τόσες αιτήσεις που έχει κάνει κάποιος να της απαντήσει θετικά.

Οι εφημερίδες μπροστά της ανοικτές. Από τις αγγελίες σημειώνει εκείνες που ανταποκρίνονται στις δυνάμεις της: πωλήτριες, σερβιτόρες, παιδότοποι... Μετρά κάθε πρωί την οικονομική της δύναμη και καλύπτει τα τελείως απαραίτητα για το σπιτικό της. Αντικαθιστά τη βόλτα και τον καφέ με ένα ψωμί, τη βενζίνη με το φαγητό στο τσουκάλι. Στήριγμά της στις δύσκολες ώρες ακόμα και σήμερα οι γονείς της. «...Φτάνεις στην ηλικία που λες "έχω ανεξαρτητοποιηθεί, θέλω να ζήσω όμορφα τη ζωή μου, είμαι νέα, έχω όλη την ενέργεια και τη διάθεση να δημιουργήσω", αλλά όταν κάνεις βήματα πίσω αυτό σε πονάει. Όταν "υποχρεώνεις" τους γονείς σου να "τροφοδοτούν" και το δικό σου σπιτικό αυτό είναι βαρύ... Όσο έμενα μαζί τους και τους άκουγα να κουβεντιάζουν για τις τρέχουσες υποχρεώσεις της οικογένειάς μας - τόσα παίρνω, τόσα δίνω, τόσα μου μένουν - πίστευα ότι μεγαλοποιούσαν λίγο τα πράγματα. Έπρεπε να κάνω δικό μου σπιτικό για να καταλάβω τι σημαίνουν όλα αυτά»...

«Με διώχνουν από τη χώρα μου»

Θυμωμένα καταφέρεται κατά της Πολιτείας για τις αποφάσεις της, που της στερούν το δικαίωμα της αξιοπρεπούς διαβίωσης. «Δε με ακουμπούν πια ούτε οι λέξεις ούτε οι υποσχέσεις τους. Στην πράξη απέδειξαν το αντίθετο. Οι δουλειές "μισές" και οι εργασιακές σχέσεις "ντροπιαστικές". Με διώχνουν από τη χώρα μου κι εγώ θέλω να μείνω και να δημιουργήσω εδώ. Δοκίμασα να φτιάξω τη ζωή μου στο εξωτερικό, μα δεν τα κατάφερα. Το σπίτι μου πουθενά. Σπούδασα για να μπορώ να προχωρήσω στη ζωή με καλύτερες συνθήκες από αυτές που βρήκαν οι δικοί μου, αλλά τώρα τι;».

Θυμωμένα και εν μέσω παραδείγματος επιχειρηματολογεί επίσης για το πώς αντιμετωπίζονται σήμερα από πολλούς οι αιτούντες εργασία: «Σε κάποια επιχείρηση ζητούσαν υπάλληλο μία φορά την εβδομάδα. Το ωράριο πέντε έως έξι ώρες και ο μισθός 100 ευρώ το μήνα. Πήγα την πρώτη ημέρα, δούλεψα "δοκιμαστικά" περισσότερες ώρες κι απ' όσες ζητούσαν, με το "αφεντικό" να μου ζητά να πάω και την επομένη. Δούλεψα "δοκιμαστικά" και τη δεύτερη. Σχολώντας, μου είπε πως ήθελε να πηγαίνω τρεις με τέσσερις φορές την εβδομάδα, μιας κι ήμουν καλή, αλλά με το μισθό της μίας ημέρας ανά εβδομάδα, δηλαδή τα 100 ευρώ. Μου έδωσε 10 ευρώ για τη δουλειά των δύο ημερών και με παρακάλεσε επίσης, σε ένδειξη καλής συνεργασίας, συναδελφικότητας, να μεταφέρω συναδέλφους στο σπίτι τους με το αυτοκίνητό μου για να μην επιβαρύνεται ο ίδιος κι εκείνοι με μεταφορικά...».

Με το παράδειγμα αυτό απαντά και στην οικογένειά της, που καθημερινά της θέτει το ερώτημα αν βρήκε δουλειά. «Με πονάει. Ίδια ερώτηση, ίδια απάντηση κάθε μέρα. "Πώς είσαι, βρήκες κάτι;"».

Άλλωστε, όλοι μαζί ψάχνουν, μια παρέα είναι... «"Πήγες εκεί που σου είπα, τηλεφώνησες, σου έδωσαν απάντηση;". Βιώνουν - λένε - μαζί μου την ίδια αγωνία, με ξετρέχουν, λες και δε μου φτάνει το δικό μου άγχος... Άλλοτε μου βάζουν την ταμπέλα της ψιλοτεμπέλας - δεν μπορεί να μη βρήκες ακόμα κάτι, δεν μπορεί... Η μια δουλειά σου βρομάει, η άλλη σου ξινίζει! Όμως όχι, δεν είμαι τεμπέλα. Σιχαίνομαι μόνο την κοροϊδία και την εκμετάλλευση»...

Πηγή: https://www.huffingtonpost.gr/2017/10/30/anergia-ptyxiouxos-26xroni-mila-eidsiseis-koinonia_n_18417606.html